

(въ Кор: гл. 4), возсіа въ сѣрцѣ Владиміровомъ таин-
 ственнаго свѣта зарю, и возвѣда въ немъ желаніе по-
 знанія истины и претвори того изъ нечестиваго идо-
 лопоклонника въ благочестиваго Хрістіанина, и изъ го-
 нителя (ѣкоже иногда Савла) въ новаго Руссіанскаго Ап-
 остола и оучителя, иже толкіа Руссійскіа народы въ
 адскаго поглосенія и вѣчныа смѣрти исхитивъ, приведе
 на ѡрожденіе въ жизнь вѣчную сватымъ крещеніемъ. Не
 безмѣстно же естъ здѣ вкратцѣ воспоминаѣти и ѡ томъ,
 ѣко Руссіане ещѣ прѣжде Владиміра, нѣколикими вре-
 менми, аще и не вси, ѡбаче въ части крестішася: въ пер-
 выхъ крестіа Славеноруссійскій народъ въ сватаго ап-
 остола Андреа первозваннаго, иже горъ Кіевскихъ до-
 стігъ, благослови ихъ, и крестъ на высокомъ холмѣ
 водруживъ, прорече ѡ созданіи града, и ѡ имѣвшей на
 тѣхъ мѣстѣхъ возсіати благодати Божіей: и еликихъ
 тогда ѡбрѣте тамъ людеи, наѣчи ихъ святой вѣрѣ, и
 кресті. Таже поиде и въ прочія Руссійскіа страны,
 идѣже нынѣ Великій Новградъ, и идѣже инѣ знаме-
 нити грады, и всюду еликихъ ко Хрістѣ ѡверати
 возмѣже, просвѣти сватымъ крещеніемъ. Пакѣ кресті-
 са Руссія въ царство Греческаго царя Васіліа Маке-
 дѡна, въ патріаршество же сватѣйшаго Фѡтіа, при-
 сланъ бывшъ въ нихъ архіерею Міхайлъ, а въ то время,
 малъ ещѣ возростемъ бывшъ князю Руссійскомъ Иго-
 рю Рюриковичю, оуправляше княженіе Олегъ сродникъ и
 пѣстѣхъ князевъ. Пришедшъ же изъ Царяграда въ Рус-
 сійскую зѣмлю Греческомъ архіерею, еже наѣчити святой
 вѣрѣ народъ невѣрный, желашъ людіе видѣти первѣе
 чѣдо нѣкое въ немъ, и вопроси архіерей, когѣ бы чѣда
 требовали; онѣ же рекша: книга, иже оучитъ вѣшей Хрі-
 стіанской вѣрѣ, да ввержена будетъ во огнь, и аще не